

ГЛАВА ПЪРВА

Коленичила в уханната влажна трева, Клара Мороу внимателно скри великденското яйце и се замисли за възкресението на мъртвите, с което смяташе да се залови веднага след вечеря. Отмести увиснал кичур от лицето си и така омаза косата си със сламки, кал и друга кафява субстанция, която навярно не беше кал. Навсякъде наоколо жителите на селцето се разхождаха с кошници яркочервени яйца и търсеха идеалните скривалища за тях. Рут Зардо седеше на близката пейка, по средата на затревения селски площад, и хвърляше яйца напосоки, като от време на време улучваше някого по главата или по задните части. „Има обезпокоително добър мерник за толкова стара и побъркана жена“ – помисли си Клара.

– Ще ходиш ли довечера? – направи опит да разконцентрира възрастната поетеса, която в този момент се целеше в мосю Беливо.

– Луда ли си? Живите хора са достатъчно противни, защо ми е да възкресявам мъртвите.

При тези думи Рут улучи мосю Беливо по тила. За щастие, бакалинът на селото носеше платнена шапка, пък и изпитваше топли чувства към белокосата върлина на пейката. Рут много внимателно избираше жертвите си. Почти винаги се целеше в хора, които я обичат.

Обикновено човек не се притеснява толкова, когато го замесят с шоколадови великденски яйца. Обаче тези не бяха шоколадови. Само веднъж бяха направили грешката да използват такива.

Преди няколко години, когато жителите на Трите бора за първи път решиха да организират търсене на яйца в неделята на Великден, въодушевлението беше голямо. Хората се събраха в бистрото на Оливие и докато пийваха и похапваха, разпределиха торбичките с шоколадови яйца, които трябваше да скрият на другия ден. Възгласи „Ооох!“ и „Ааах!“ с нотка на завист огласяха въздуха. Сякаш отново бяха деца. Но истинско удоволствие щяха да изпитат, когато видят лицата на хлапетата от селото. Освен това малчуганите нямаше да намерят всички яйца, особено скритите зад бара на Оливие.

– Прекрасни са – каза Габри, взе мъничка, изящно изработена гъска от марципан и отхапа главата ѝ.

– Габри! – смъмри го партньорът му Оливие, като дръпна гъската от едрата му ръка. – За децата е!

– Ами, просто искаш всичко за себе си! – Габри се обърна към Мирна и прошепна така, че всички да го чуят: – Само това ни липсваше. Гейове да раздават шоколадови десерти на децата. Трябва да уведоим „Морално мнозинство“!

Русокосят и срамежлив Оливие се изчерви силно.

Мирна се усмихна. Самата тя приличаше на огромно великденско яйце: тъмна, топчеста и обгърнатата с кафтан в ярколилаво и червено.

Повечето жители на селцето бяха в бистрото, скупчени край полирания бар или разположени в удобните стари фотьойли в салона. Цялата мебелировка се продаваше. Бистрото на Оливие беше същевременно и антикварен магазин. Всеки предмет бе снабден с етикет и цена, включително Габри, когато се почувстваше недооценен.

Беше началото на април и в откритите камини гореше огън, който хвърляше топли отблясъци върху широките чамови дъски на пода, придобили кехлибарен цвят от времето и слънцето. Из помещението сновяха келнери и разнасяха напитки и меко, полутечно сирене бри от фермата на мосю Паже. Бистрото, разположено до затревения селски площад, бе сърцето на старото квебекско селце. От двете му страни – свързани помежду си чрез вътрешни врати – бяха подредени другите магазини

и обгръщаха къщите като древна тухлена стена. Бакалницата на мосю Беливо, пекарната на Сара, после бистротото и накрая, в самия край на редицата, книжарницата за нови и употребявани книги на Мирна. Три чепати бора се издигаха в другия край на площада от незапомнени времена като мъдречи, които най-сетне са открили това, което са търсели. От периферията на селото като паяжина се разклоняваха черни пътища, които водеха към планината и горите.

Но Трите бора бе забравено село. Времето се вихреше и бушуваше край него, понякога го връхлиташе, но никога за дълго, а и никога не оставяше твърде дълбока следа. От стотици години селцето се гушеше в пазвите на суровите канадски планини, скрито и защитено, и ако някой го откриеше, това ставаше по чиста случайност. Понякога изморен пътешественик превалеше хълма и когато погледнеше надолу, виждаше като Шангри-Ла подредените в кръг гостоприемни стари къщи. Някои имаха каменни, изветрели от времето стени и бяха градени от първите заселници по тая земя, осеяна с могъщи дървета и препъващи канари. Други бяха от червени тухли, строени от лоялистите¹, които търсели убежище. Трети бяха в типичния квебекски стил: със стръмни метални покриви, приветливи стрехи и широки веранди. В другия край пък беше бистротото на Оливие, което предлагаше *café au lait*² и прясно изпечени кроасани, както и приятни разговори, компания и внимание. Попаднаше ли веднъж в Трите бора, човек никога не забравяше селото. Но можеше да го открие само онзи, който се е изгубил.

Мирна погледна приятелката си Клара Мороу, а тя ѝ се изплези. Мирна последва примера ѝ и Клара завъртя очи. Мирна също завъртя своите и се настани до нея на дивана, обърнат към камината.

– Да не си пушила градински торф пак, докато бях в Монреал?

– Този път не съм – засмя се Клара. – Имаш нещо на носа.

Мирна опипа лицето си, намери „нещото“ и го погледна.

¹ Жители на американските колонии, които останали верни на британската монархия по време на войната за независимост (1775–1783). – б. р.

² Кафе с мляко (фр.). – б. пр.

– Хмм, това е или парче шоколад, или люспа кожа. Има само един начин да се провери. – И лапна черната частица.

– Боже мой! – възкликна Клара. – И се чудиш защо не си омъжена.

– Не се чудя. Просто нямам нужда от мъж, който да ме допълва.

– О, така ли? Ами Раул?

– Аха, Раул... – изрече Мирна замечтано. – Той беше сладък.

– Да, беше гумено мече – съгласи се Клара.

– Той ме допълваше. Дори повече – добави книжарката, като поглади големия си корем, пищен като всичките ѝ форми.

– Я гледайте! – преряза разговора им остър като бръснач глас.

Рут Зардо стоеше наред с бистрото, вдигнала във въздуха шоколадово зайче, сякаш е граната. Фигурката бе от горчив черен шоколад, имаше дълги уши, настръхнали, сякаш заекът се ослушва, и толкова реалистична муцуна, че Клара очакваше животинчето всеки момент да размърда деликатните си захарни мустаци. В лапите му имаше кошничка, изплетена от бял и млечен шоколад, а в нея – десетина изящно изрисувани яйца. Беше толкова красив, че Клара се молеше Рут да не го запокити нанякъде.

– Това е заек – изръмжа възрастната поетеса.

– И аз ги ям – каза Габри на Мирна. – Това е навик. Навик да ядеш зайци.

Мирна се засмя и веднага съжали, защото Рут обърна изпеляващия си поглед към нея.

– Рут! – Клара стана и се приближи предпазливо към старата поетеса, като взе чашата с уиски на мъжа си Питър за зальгалка. – Остави на мира зайчето.

– Това е заек – повтори Рут, сякаш говореше на бавноразвиващи се деца. – Какво прави тогава с тези? – Посочи яйцата. – Откога зайците носят яйца? – продължи да настоява, като изгледа смаяните хора в бистрото. – Не се бяхте замисляли над това, а? Откъде ги е взел? Вероятно от шоколадови кокошки. Заекът явно е откраднал яйцата на шоколадовите кокошки, които сега търсят дечицата си. Страхотно!

ЖЕСТОКИЯТ МЕСЕЦ

Най-странното бе, че докато възрастната поетеса говореше, Клара наистина си представи шоколадови кокошки, които се суятят отчаяно в търсене на яйцата си. Яйца, откраднати от Великденския заек.

С тези думи Рут пусна шоколадовото зайче на земята и то се разби на парченца.

– О, боже! – възкликна Габри и се втурна да чисти. – Беше за Оливие!

– Наистина ли? – трогна се партньорът му, съвсем забравил, че лично той е купил заека.

– Великден е смахнат празник – добави зловещо Рут. – Никога не съм го харесвала.

– Вече и той не те харесва – отбеляза Габри, като държеше счупеното зайче, сякаш е наранено дете.

„Толкова е нежен“ – помисли си Клара не за първи път. Габри бе толкова висок, толкова внушителен, че хората често забравяха каква чувствителна душа има. Спомняха си го само в моменти като този, когато той грижовно приласкаваше някой умиращ шоколадов заек.

– Замислете се как празнуваме Великден – продължи възрастната поетеса, като дръпна чашата на Питър от ръката на Клара и изгълта на един дъх уискито. – Търсим яйца и ядем топли козунаци във формата на кръст.

– И ходим на черква – добави мосю Беливо.

– Повече са тези, които ходят в пекарната на Сара. Купуват си сладкиши с формата на уред за изтезания. Сигурно ме мислите за луда, но навярно съм единствената нормална тук.

След стъписващата си тирада Рут се обърна и закуцука към вратата. Преди да излезе, се обърна и предупреди:

– Не слагайте шоколадови яйца за децата. Ще се случи нещо лошо.

И като Йеремия, плачещия пророк, се оказа права. Наистина се случи нещо лошо.

На другата сутрин яйцата бяха изчезнали. Останали бяха само опаковките им. Отначало жителите на селото заподозряха, че по-големите деца или дори Рут са саботирали събитието.

– Гледайте! – каза Питър и показа разкъсаните остатъци от кутия на шоколадово зайче. – Има следи от зъби. И от нокти.

– Значи е била Рут – отбеляза Габри, като взе кутията и я огледа.

– Погледнете тук! – Клара се затича след хартийка от бонбон, която вятърът бе понесъл по тревата. – И тази е разкъсана.

След като прекараха цялата сутрин в търсене на опаковки от великденски яйца и в почистване на боклуци, повечето жители на селото отново се събраха при Оливие, за да се стоплят на огъня.

– Е – каза Рут на Клара и Питър, докато обядваха в бистротото, – сега вярвате ли ми?

– Признавам, че е очевидно – засмя се Питър, докато отхапваше от запечения си до златисто *croque-monsieur*³, върху който разтопеният камамбер едва задържаше парченца пушена шунка.

Бистротото жужеше като кошер. Изнервени родители се опитваха да подкупят с лакомства разплаканите си деца.

– Всяко диво животно в радиус от километри е било в селото тази нощ – заяви Рут, като бавно разбърка бучките лед в уискито си. – За да ядат великденски яйца. Лисици, еноти, катерички...

– Мечки – допълни Мирна, щом седна при тях на масата. – Боже, това е страшничко. Всичките тия изгладнели мечки, които излизат от бърлогите си озверели, след като са спали цяла зима...

– Представете си колко са се изненадали, като са открили шоколадови яйца и зайчета! – поде Клара, докато похапваше яхния с парченца съомга, миди и скариди. Отчупи залъче от хрупкавата си франзела и го намаза със специалното сладко масло на Оливие. – Мечките сигурно се чудят и маят какво ли чудо е станало, докато са спали.

– Не всичко, което възкръсва, е *чудо* – заяви Рут, като вдигна очи от кехлибарената течност и обяда си и се загледа през прозореца навън. – Не всичко, което се връща към живот, трябва да се съживи. Пролетта е смахнат сезон. Един ден вали дъжд, на следващия – сняг. Нищо не е сигурно. Непредсказуема е.

³ Вид сандвич (фр.). – б. пр.